

gjøre 4 Maaneder i Kalenderaaret, har man ikke fundet tilstrækkelig Anledning til at optage, idet en saadan Bestemmelse, affet fra de praktiske Banffeligheder og Ulemper, den vilde medføre, i og for sig synes mindre principrigtig, hvor der, som her, er Spørgsmaal om at knytte en vis Virkning til den Omstændighed, at en Person i et længere Tidrum har havt sit Hjemsted i en Kommune. Med Hensyn til Opholdets Afbrydelse paa Grund af modtagen Fattigunderstøttelse har man heller ikke kunnet følge Landsstingets Forslag om, at det kun skulde være „fast“ Understøttelse, der i saa Henseende skulde komme i Betragtning, hvorimod man har troet at burde beholde den hidtil gjældende, med Forholdets Natur mere overensstemmende og formentlig ogsaa mere utvetydige Regel, hvorefter Forsørgelsesrets Erhvervelse ved Ophold afbrydes ved Modtagelse af enhver Fattighjælp, der er af saadan Bessaffenhed, at den kan erholdes refunderet.

Ifølge § 23 skal det paahvile vedkommende Præst ugentlig at gjøre Indberetning til Fattigbestyrelsen om alle de til ham anmeldte Fødsler, hvorefter Fattigbestyrelsen, saafremt et Barn skal betragtes som født paa et andet Sted end det, hvor det virkelig er født, har at træffe Foranstaltning til, at der herom gjøres Bemærkning i begge Kommuner's Kirkebøger. Det var af Kommissionen indstillet, at Undladelse af saadan Notering i Kirkebøgerne skulde bevirke, at Barnets virkelige Fødested stedse blev at anse som dets legale Fødested. Det ses imidlertid ikke, at der kan være Grund til at paahvile, at en Kommune, naar Undladelserne hidrører fra vedkommende Præst, skal lide under, at en den som saadan uvedkommende Person har gjort sig skyldig i en Forsømmelse, og en Henvisning til et privatretligt Søgmaal mod den Paagjældende kan dels neppe være tilstrækkelig, i hvilken Henseende man særlig skal henlede Opmærksomheden paa, at den Kommune tilføiede Skade, med hvis Indtræden der først vil foreligge Søgmaalsgrund, som oftest ikke vil vise sig før efter Forløbet af et længere Tidrum, og maa dels betragtes som uforenelig med Forholdets Bessaffenhed.

§ 24, sidste Stykke, er der optaget en ny Regel, som tilfigter at forebygge de forarlige Bestræbelser, som ikke sjældent gjøres for at faa et Fruentimmer, hvem Forsørgelse af Børn paahviler, gift med en Mandsperson, som er forsørgelsesberettiget andetsteds, for derved at faa Forsørgelsen af disse Børn væltet over paa en anden Kommune. Forslaget gaar ud paa, at der ved et saadant Fruentimmers Giftermaal ikke skal bevirkes nogen Forandring i Børnernes Forsørgelsessted, forsaavidt hun, medens hun har været deres Forsørger, har modtaget Fattighjælp af saadan Art, at den kan forlanges refunderet. For at ikke denne Regel skal medføre Nødvendigheden af at stille Familien ad, er der i § 53, sidste Stykke, optaget en Bestemmelse, hvorefter Retten til at fordre Trængende hjemsendte til Forsørgelsesstedet indskrænkes med Hensyn til saadanne Børn, som paa Grund af den ovennævnte Regel blive forsørgelsesberettigede i en anden Kommune end deres Moder eller Stedmoder.

Efter den nu gjældende Lovgivning gjøres der ingen Forskjel imellem Indlændinge og Udlandinge i Henseende til Betingelserne for Forsørgelsesrets Erhvervelse ved Ophold i en Kommune. Dette har paa Grund af Mangelen af Gjensidighed vist sig at medføre ikke ringe Ubillighed for Kommunerne her i Landet. § 25 er derfor Udlandinges Afgang til at vinde Forsørgelsesret her i Landet bleven betinget af, at de have erholdt Indfødsret, og da der tillige maatte træffes Bestemmelse om, hvilket Sted der skal anses som saadanne Personers Forsørgelsessted, naar de blive trængende, forinden de ved Ophold have erhvervet Forsørgelsesret, er det foreslaaet, at de skulde betragtes som fødte i den kongerigste Kommune, hvor de havde deres faste Ophold paa den Tid, da deres Andragende om Indfødsrets Erhvervelse blev indgivet, hvilket synes at være den naturligeste Regel, saa meget mere, som der ikke let vil blive Spørgsmaal om at tilstaa en Person Indfødsret, naar der fra den paagjældende Kommunes Side reises begrundet Indsigelse derimod. Forsaavidt angaar de i Artikel XIX i Fredstraktaten af 30te Oktober 1864 omhandlede Personer er der vel allerede ved en under 11te December 1873 mellem Danmark og det Tydske Rige